

Najmilšie
želanie

**MIROSLAVA
VARÁČKOVÁ**

**Najmilšie
želanie**

Miroslava Varáčková napísala tieto knihy:

*O lásku sa neprosí
Anjeli noci
Hriech v mene života
Prežila som svet
Sprevádzачka
Obchodníci s nádejou
Tri kroky do pekla
Láska z ulice
Nepobozkaná
Adaptácia
Len to nikomu nepovedz
Grafitové dievča
Drž ma, keď padám
Stálo to za to
Spolu to zvládneme
To, čo nás spája
Zostanem s tebou
Hviezdy pre teba
Zamilovaná
Najmilšie želanie*

Najmilšie
želanie

**MIROSLAVA
VARÁČKOVÁ**

slovar

Copyright © Miroslava Varáčková 2022
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2022
Cover © Michal Šajmír 2022

ISBN 978-80-556-5736-3

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Prvé slovenské vydanie
Návrh obálky Michal Šajmír
Zodpovedná redaktorka Martina Urbanová
Editorka Dana Brezňanová
Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava v roku 2022.
Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tlač KASICO, a. s., Bratislava

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovar.sk

*„In this world of cool deception
just your smile can smooth my ride.
This could be heaven, this could be heaven for everyone.“*
Queen

Venujem vštkým strateným a osamelým.

Prvá kapitola

Ligotavé vtáča

Presne takto si predstavujem skutočnú osamelosť.

Skrýva sa medzi nami a nenápadne sa vkráda do života. Je ako temnota, ktorú si osvojíme, ako tichý krik, čo sa nám dere z duše. Nevypočutý. Nevnímaný.

Preto keď zbadám Miu postávať v ústraní, ako pod starým orechom prestupuje z nohy na nohu, krúti si prameň krátkych vlasov na prst a nahlas si opakuje násobilku, nie je čas na otáľanie. Vezmem ju za ruku a odtiahnem z dohľadu ostatných.

„Chceš ísť preč?“ spýtam sa a krátko si ju premeriam. Veľké ruky spustí pozdĺž tela, prihrbí sa a uprie pohľad do zeme. Tesné nohavice sú jej krátke a košela priúzka. Spútava jej dievčenské krivky, na ktoré nie je pripravená. Môžem iba hádať, čo sa zasa stalo.

„Kde si bola?“ povie namiesto odpovede. Vyčítavo, nahnevane. „Musíš... musíš...“ Hľadá správne slová, no nenachádza ich, čo ju rozhnevá ešte viac a ukáže mi rukáv poprskaný horčicou.

Pochopím.

Mia neznáša žltú farbu. Všetko žlté je zlé. Steny, lístie na jeseň, tričko, gumičky do vlasov... Aj horčica. Obzvlášť, ak zašpinila jej obľúbený kus oblečenia.

„Neboj sa, vyčistíme ju. Bude zasa ako nová.“

„Ako nová,“ zopakuje a krčvito sa usmeje.

„Ak sa tu necítiš dobre, odvediem ťa domov. Alebo môžeš ísť spolu preč. Hm?“ Sprisahanecky sa k nej nahnem a stísim hlas. Nedbám na to, čo by povedali môjmu nápadu ostatní.

Nastavím ruku a počkám, kým ju prijme. Potom jej pevne zovriem dlaň, oveľa väčšiu, než je moja, spoločne sa pretiahneme zadnou bránkou popri malinčí a nepozorovane prejdeme poľom k ceste.

„Dva krát štyri je osem, tri krát štyri je dvanásť, štyri krát štyri...“ neprestáva počítat a ja len dúfam, že sa čoskoro upokojí.

Vo vlasoch sa jej zachytáva klesajúce slnko a Mia vyzerá ako posiatá pozlátkami. Ligotavé, drobné, plné svetla. Nevieť sa na ne vynadávať, tak náramne jej pristanú a zmäkčujú jej ostré črty. Ak by som mala pri sebe zrkadlo, nastavila by som jej ho, aby sa potešila.

Dlhé nohy sa jej pletú a zakopáva, div že nespadne, no držím ju, vždy budem. Je to predsa moja veľká sestra. Moje ligotavé vtáča, napadne mi ďalšie z pomenovaní, ktoré jej v duchu z času na čas dávam. Baví ma hrať sa so slovami, tak ako ju s uväzneným svetlom. Najradšej by dala trblietky všade. Skrýva ich vo vreckách, pod vankúšom i v malej taške, čo nosí so sebou ešte aj doma. Oberá ich z ozdôb, vyhľadáva v obchodoch, vynucuje si na každom oblečení. Neraz mi napadlo, že nimi chce presvetliť miesta vo svojej duši, ktoré sú zahľtené tmou, pričom si to ani neuvedomuje.

Mia je odo mňa o hlavu vyššia, o päť rokov staršia a som si istá, že aj múdrejšia, hoci väčšina ľudí si myslí opak, no i tak ju chcem ochraňovať. Vždy to tak bolo a vždy bude, nič na tom nezmenia ani naši rodičia, ktorí sa chystajú spraviť tú najhoršiu vec pod slnkom.

Rozdeliť nás.

Viem, že mi za dnešok vynadajú, ale je mi to jedno. Ani oni sa nás nepýtajú, keď robia dôležité rozhodnutia.

Prašnou cestou sa dostaneme k zastávke, nasadneme na najbližší autobus a dáme sa odviezť do mesta.

„Šli sme domov. Uvidíme sa večer.“

Otcovi pošlem esemesku, hoci je pravdivá iba sčasti, a vypnem zvonenie. Čo na tom, že som sa uchýlila k drobnej lži. Veď ktovie, koľko ráz sa nám ešte naskytnie príležitosť prežiť spolu aspoň takéto malé dobrodružstvo. Za oceánom ju čaká nový život, nezvratné roky, čo nás oddelia. Neodpustím mame, že všetko naplánovala poza náš chrbát. Už dokonca kúpila letenky a mne vybavila izbu na internáte, aby som bola pod dozorom a nenapadlo mi vyvádzať.

„Je to už vybavené, Gréta, zbytočne sa rozčuľuješ. Vybrali sme najlepšie riešenie pre všetkých,“ ešte stále mi znie v ušiach jej nekompromisný hlas. Nevieť stráviť jej presvedčenie, že presne takto to bude vyhovovať každému. „Konečne som si našla poriadnu prácu, otec dostane voľnosť a ty dokončíš školu. A potom môžeš prísť za nami. Ak budeš chcieť. Ide predsa len o dva roky.“

„Pracovať môžeš aj tu.“

„Ale nie v takých podmienkach. Dobré vieš, ako to je, keď je v rodine postihnuté dieťa.“

„Výhovorka. A čo Mia?“

„Bude jej lepšie. Tu ani zďaleka nemá toľko možností.“

Kým pozerám na sestru, ona hľadí von. Oči jej kmitajú po naháňajúcich sa stromoch, vyfarbených lánoch a elektrických drôtoch sprevádzajúcich nás až do mesta. Premýšľam, ako zvládne takú veľkú zmenu a či by predsa len mama nemohla mať pravdu, no vzápätí si spomeniem na všetky chvíle, keď odmietala každého okrem mňa, a prepadne ma strach. Čo ak sa jej vrátia tiky a nočné desy? Čo potom?

„Stodvadsaťšesť,“ ozve sa, prv ako vystúpime. Zahľbená do myšlienok som si ani nevšimla, že sme už na konečnej.

„Čoho?“ spýtam sa, viac-menej zo zvyku, a pomôžem jej vyjsť spomedzi sedadiel do uličky. Predpokladám, že ešte stále násobí.

„Pruhov.“

Sklopím zrak k sukni. Netuším, kedy ich stihla porátať a ani či má pravdu, no neprekvapilo by ma to. Je všímavá, všímavejšia ako väčšina z nás. Neunikajú jej detaily, ktoré často prehliadame, a pripisuje im význam, aký hádam ani netreba, ale v jej svete ho majú. Vie presný počet schodov k nášmu bytu, množstvo kľúčov na otcovej karike, telefónne čísla celej rodiny, hoci ich ani raz nepoužila a pravdepodobne nepoužije, bez zaváhania priradí k číslam mestských autobusov presné časy odchodov.

Nikdy ma neprestane udivovať, z čoho je vyskladaný jej svet. Často si ho predstavujem ako plný naoko nepodstatných drobností. Neplytvá sa v ňom slovami, zbytočne sa nepitvajú vzťahy a všetko má svoje miesto. A určujú ho stereotypy. Na tých záleží azda najviac.

Zrazu sa Mia nečakane rozbehne k dverám, a len čo sa otvorila, rúti sa von. Nestihnem ju zachytiť, keď nezvládne prvý schod a zletí dolu.

Bum!

Až to zaduní.

S desom sledujem, ako končí zvalená na chodníku a niekoho pripučí. Spod jej veľkého tela zbadám trčať len ruky.

„Ach, ty motovidlo,“ hlesnem a ani neviem ako, zbehnem dolu. „Nesmieš mi takto utekať!“

„Asi som práve zomrel,“ ozve sa spod nej. Venujem pozornosť dlhým prstom, čo ju držia za boky a pokúšajú sa ju odtisnúť. Krátke nechty, tenký prsteň na palci.

Podľa hlasu odhadujem, že ide o niekoho mladého.

„Mrzí ma to.“ Potiahnem sestru, oprášim ju, skontrolujem, či je celá, a až potom obrátim pozornosť na neznámeho. „Fakt je mi to príšerne ľúto.“

Ešte stále leží na zemi, ruky tentoraz rozťahnuté do strán, na tvári trpitelský výraz, čo sa zaraz zmení v hlasný smiech, oči upreté na nás dve. Vyzerá, že ho naozaj poriadne zvalcovala.

Chalan na zemi je približne v mojom veku, možno o trochu starší. Pomyslím si, že to hádam rozchodí, veď je dobre stavaný a, zdá sa, aj plný života.

„Prepáč,“ podám mu ruku, aby som mu pomohla vstať, a ztvárim sa úprimne previnilo, „dúfam, že si sa veľmi neudrel.“

„Prázdna hlava nebolí, či ako sa to hovorí?“ pošúcha sa na zátýlku a znova sa zasmieje. Rozstrapatené vlasy mu padajú do očí, slnečné okuliare zasunuté medzi ne sa skrútili do strany. „Vyrútila sa na mňa ako delová guľa. Nestihol som poriadne ani mrknúť.“

„Mia je delová guľa,“ neujde sestre a zopakuje to. Hlas sa jej láme, je poriadne vyvedená z miery a musím ju držať, aby nevyviedla nejakú hlúposť, napríklad mu nestrelila za to, že jej stál v ceste. Často je nevypočítateľná, preto ju poriadne stisnem a nepustím, aj keď sa metá, dupe a fučí. Mám čo robiť, aby mi nevyklzla.

Chalan jej venuje dlhý pohľad, v ktorom sa zjaví náhle pochopenie. Asi si dal dokopy dve a dve, veď zvyčajne netrvá dlho, kým ľudia zbadajú, že Mia je iná.

„Občas zakopáva,“ dodám a pritiahnem sestru tuhšie k sebe. Nechcem, aby si ju obzeral ako nejaké čudo.

Ujde sa mi buchnáť do pleca, čo ma prekvapí, lebo Mia na mňa zvyčajne neútočí, skôr ma považuje za útočisko. Dnešok jej dal asi fakt poriadne zabrať.

„Stáva sa,“ napraví si na pleciach vak, čo sa mu zosunul, preskočí pohľadom na mňa, krátko kývne a zberá sa na odchod, „hlavne, že to nedopadlo horšie.“

„Počkaj, počkaj,“ zastavím ho. „Naozaj si v poriadku?“

„To som nebol nikdy, ale ďakujem za opýtanie,“ odvetí, hoci nie je pochýb, že sa poriadne doudieral. Po lakti mu steká cícerok krvi, no hrdinsky si ju nevšíma, hoci som si istá, že o nej vie a odreté miesto ho určite štípe. Napadne mi, že by som mu mohla vytiahnuť z rany kamienok a špinu, čo sa mu na ňu prilepila.

„Nechcem mať na svedomí, ak sa za najbližším rohom zosypeš. Tvrdý úder do hlavy môže spôsobiť poriadny otras,“ namietam.

„Nedramatizuj,“ mrkne na mňa. „A dávaj na ňu lepší pozor.“

Mlčky prikývnem. Cítim sa zahanbená, no aj tak mu v duchu opakovane ďakujem.

Kým sestre dohováram a beriem ju rázne za ruku, odíde. Stratí sa medzi zastávkami.

Pomaly sa teda vyberieme cez mesto k nášmu sídlisku. Ak bude mať Mia chuť a prejde ju rozčúlenie, zastavíme sa v palacinkárni alebo si pôjdeme zaskákať do trampolínovej arény. Tam to má najradšej. Skákať, mäkko padať, ležať a nechať sa vyhadzovať do vzduchu. Trávila by tam celé dni, ak by jej mal kto robiť spoločnosť a platiť nemalé vstupné.

Zalovím vo vrecku na sukni a vytiahnem zvyšok vreckového. Porátam ho, v mysli premením na dve dvojhodinové vstupenky. To by jej mohlo stačiť.

Rezko vyrazíme parkom a následne do historických ulíc. Mia sa stále zastavuje, počíta lavičky, číta nápisy a rozhorčuje sa nad všetkým žltým. Je ako veľké dieťa. Neustále ju musím mať na očiach. Každá chvíľa s ňou je balans na hrane, riziko i dar. Nenahraditeľná aj únavná.

Keď začuje hudbu, ťahá ma k námestiu, kde to počas leta stále žije. Aj teraz je tu plno a rušno. Na pódiu hrá kapela, ľudia sa bavia, postávajú pri stánkoch s občerstvením, vzduch plní vôňa grilovaných dobrôt a cukrovej vaty. Mía nedočkavo poskakuje ako medveď. Chce tancovať, po hneve zrazu nie je ani stopy. Prenáša váhu z nohy na nohu, ruky jej lietajú hore a dole, myšlienky akiste tiež kade-tade, len oči upiera do zeme. Nikdy sa nedíva na ľudí. Nikdy. Obzvlášť nie na cudzích a tých je tu teraz neúrekom. Vlastne ani neviem, či je rozumné tu zostať, lebo stačí málo a môže prísť malá katastrofa. Niekedy ju rozčúli nečakaný dotyk, inokedy zvuk či náhla zmena svetla. Vtedy sa stáva nebezpečnou. Pre seba i ostatných.

Zvážim riziká a chcem ju čím skôr odviešť, no na chvíľu ma odzbrojí jej úsmev. Dávno som ju nevidela takú spokojnú. Nechápem čaro popu, čo ju tak opantal, ale ani sa o to nesnažím. Nechám ju na kraji námestia zatancovať si, dávam pozor, aby do nej nik nevrátil alebo sa o ňu neošuchol, hlavu mám plnú milióna myšlienok a pomedzi ne si ukladám obraz šťastnej sestry. Dlho z neho budem čerpať silu, keď obe osamieme, každá však iným spôsobom.

„Už si konečne môžem nahovárať, že som slávny a mám stalkerky,“ zaznie mi zrazu za chrbtom. Prudko a trochu i vystrašene sa otočím. V usmiatej tvári spoznám chalana zo stanice.

„Ja... my...“ zahabkám, hľadajúc vhodné slová.

„Žartujem,“ veselo mrkne. „Som rád, že sme na seba zasa narazili. A budem ešte radšej, ak tu zostanete, o chvíľu hráme a takéto baby sa nám v obecenstve hodia.“

„Nevyspytateľné delové gule?“ zasmejem sa, ešte stále v křči. Nevieť sa uvoľniť a prestať sledovať okolie.

„Ale no, veď už zabudni na tú nehodu,“ povie, akoby vytušil, že ma stále škrie pocit viny. „Dejú sa aj horšie veci. Raz

som sa strepal rovno na pódiu. Noha sa mi zaplietla do šnúry a bolo vymaľované.“ Oči upiera raz na mňa, potom na Miu. Ona si ho nevšima. Aspoň sa tak tvári. No ja viem, že ho vníma až priveľmi a neskôr bez problémov odrecituje repliky z nášho rozhovoru.

„Pozval by som vás na kofolu, ale musím sa ísť chystať, tak som vás prišiel aspoň narýchlo pozdraviť. Uvidíme sa neskôr?“

„Možno,“ myknem plecami. Rada by som, nepopieram. Vyzerá ako milý chalan.

Pravdepodobnejšie však je, že Miu prestane po chvíli tanec baviť a pohneme sa ďalej.

„Som Vil,“ nečakane ku mne natrčí ruku, akoby si uvedomil, že sa patrí predstaviť sa, a nechce premeškať príležitosť. Netuším, či ho pri nás drží ľútosť alebo je takýto ku každému. Tak či onak, je fajn stretnúť niekoho, kto sa na Miu nepozera cez prsty a neberie nohy na plecia, len aby sa jej vyhol.

„Gréta,“ narýchlo mu ňou zatrasiem. Azda až priveľmi prudko. Má mäkké prsty, jemné na chalana. No stisk, ten stojí za to. Rázny a priateľský.

Dedo hovorí, že podanie ruky o človeku veľa napovie, a tento mu musím dať za pravdu. Viac energického chalana ako Vil som hádam ešte nestretla. Srší z neho radosť, neviazanosť, očakávanie...

Keď sa otočí k Mii, aby sa zoznámil aj s ňou, zabránim mu v tom.

„Niekedy inokedy, teraz je zabraná do tanca,“ vyletí zo mňa a postavím sa pred sestru. Ak by ju vyrušil, mohla by začať kričať. Alebo mu struhnúť. Bude lepšie, ak sa vyhneme jednému i druhému.

Vil zvažnie. Vidno, že sa mu na jazyk tisne kopa otázok, no premôže ich taktom. Nevysloví ani jednu. Polodlhé hnedé

kučery mu padajú do tváre, drobná vráska pri ústach sa prehĺbi, no vzápätí zmizne, aby ju nahradil úsmev.

„Chápem, hudba je zaujímavejšia ako zoznamka pod svätou trojicou,“ ukáže nad seba na súsošie, symbol tejto časti mesta, „čo mi pripomína, že už skutočne musím ísť. Tak sa bavte a snád...“

„Snád,“ prikývnem a krátko mu pozriem do očí. Sú plné elánu, ktorý preskočí aj na mňa. Podvedome si začnem podupkávať do rytmu pesničky a pristihnem sa, že sa usmievam.

Keď sa obráti, neunikne mi, že ranu na lakti má prelepenú leukoplastom. Tak predsa si ju nechaj ošetriť! Ak sa nám ešte skrižia cesty, vynahradím mu túto drobnú ujmu na zdraví. Ešte neviem ako, ale vynahradím.

Nechám Miu dotancovať, nedočkavo sa staviam na špičky, či ponad ľudí nezbadám blížiť sa k pódiu Vila, a premýšlam, k akej asi patrí kapele. Mohla by som nájsť program, býva vyvesený na tabuli pri turistickom informačnom centre, čo je len na skok od nás, no keď si predstavím, že by sme s Miou mali kľučkovať pomedzi ľudí a ako by sa to mohlo skončiť, zavrhnem ten nápad rovnako rýchlo, ako prišiel.

Niekedy, ako práve aj teraz, si pripadáam ako vydedenec. Akoby Mia bola šarlátové písmeno, za ktoré by som sa mala hanbiť a ktoré predstavuje časovanú bombu. Ale nehanbím sa. Iba mi je občas ľúto, že nežijeme normálne, tak naozaj, ako všetci tu naokolo, čo neriešia nepredvídané dotyky, zvuky či možné následky. Chcela by som sestre dopriať pocit voľnosti bez oprát, čo ju zväzujú. Lebo tuším, že tam sú, niekde v nej, a uťahujú sa, keď sa deje niečo, na čo nie je pripravená. Bolia ju, ťahajú, škrtia, nútia kopať ako splašenú kobylu.

Často si predstavujem, aké by to bolo, keby sme spolu mohli zažívať také obyčajné veci, ako sú výlety, stretnutia s kamošmi či kino.

Raz som ju vzala na rodinný film o psoch. Má rada štvor-
nohých chlupáčov a na ulici sa pri nich zakaždým pristaví, aby
ich mohla pohladíť, no ísť na film bola chyba. Keď zomrel hlav-
ný psí hrdina, nevedela som ju utíšiť. Dodnes má z toho trau-
mu. Nechápe smrť takú, aká je. Ale to možno ani ja, iba nero-
bím okolo nej toľko cirkusu, len utláčam city v sebe. Mia ich
púšťa von, nech sú akékoľvek. Vlastne jej otvorenosť obdivu-
jem. Neskrývať, čo si myslíme a cítime, môže byť oslobodzujú-
ce. Na druhej strane to však prináša samotu.

A Mia osamelá je. Inak ako ktokoľvek iný. Je osamelá vo svo-
jom svete, v chápaní a myslení. Nepoužíva okľuky, lebo to nevie.
Je jej vlastná priamosť. Žiadne metafory, príkrasy či polopravdy.
Jednoducho vyjadrí to, čo jej práve brnkne po nose.

* * *

Hore a dole. Mia lieta ako vták. Máva, sťažka dopadá a vzápä-
tí sa zasa nechá vyhodíť do vzduchu.

Kým si užíva veľkú trampolínu, mrknem na sociálne sie-
te. Rýchlo odpíšem spolužiačke Nine ohľadom domácej úlohy
a na facebooku vyhladáam stránku mesta, aby som zistila roz-
pis kultúrneho programu.

Nájdem skupinu, čo má práve teraz koncert na námestí. Patrí
do nej aj Vil. Zistím to podľa fotiek. Kučeravý, prítlačlivý, s is-
krou, ktorú vidno aj cez displej. Mikrofón mu pristane, pôso-
bí za ním prirodzene, hoci ťažko mi súdiť iba podľa obrázkov.

Prekliknem sa na profil kapely Za obzorom a prezriem si
posledné príspevky. Šnúra vystúpení. Košice, Žilina, Nitra, väč-
šie i menšie kluby, námestia, festivaly...

Zatúžim vypočuť si, ako hrá, a v mysli sa ocitnem v klube
s tlmeným svetlom, na stoličke v rohu miestnosti, predou mnou

kofola, na mne Miine trblietky, ktorými ma pred odchodom posypala, takže vyzerám ako diskogula, čo sa sem vonkoncom nehodí, na ústach červený rúž, aký zvyčajne nepoužívam, no teraz som zrazu, nevedno prečo, po ňom zatúžila, a pocit voľnosti, čo sa o mňa obtrie ako dym. Hladko, nevtieravo, no zrazu ho mám plné pľúca.

Sledujem Vila, ako sa pohybuje po provizórnom javisku, načúvam spevu, nechávam sa strhnúť bicími a basmi a rytmom skladby. Uniknem na jej tónoch. Ďaleko. Predaleko. Možno až za hory a moria, aby som sa potom mohla vrátiť nazad, domov, ktorý je ešte stále domovom, a za rodinou, ktorú držia pokope len chabé nitky, ale zatiaľ ich ešte nik definitívne nepretrhol. Až o pár dní...

„Gula,“ z predstáv ma vytrhne sestrin hlas. Všimnem si, že prudko vrazila do dievčaťa, čo sa k nej pridalo na trampolíne. To teraz postáva na jej okraji, chystá sa na odchod s tvárou stiahnutou preľaknutím a dožaduje sa mamy.

Je neodpustiteľná chyba, že som si nevšimla jej príchod. Vždy musím pre Miu nájsť prázdnu trampolínu a zamedziť, aby do nej vliezol niekto iný.

„Prestaň,“ skríknem na Miu, vlezím za sieťovú ohradu a zovriem ju do náručia práve včas, keď sa opäť rúti k dievčine. Stiahnem ju do ľahu.

Vyhľadám jej oči. Nasilu. Prinútim ju, aby sa na mňa aspoň na zlomok sekundy pozrela. Krátky, kratučký, no predsa.

„Už je dobre,“ šepnem. „Už je preč. Už je dobre, Mia. Si tu len ty a ja. Už je dobre.“

Chvíľu ju držím, tuho a neoblomne, čo mi sily stačia. Vlastne mám šťastie, že sa dala tak ľahko upokojiť a v afekte nezhočila aj mňa.

„Delová gula,“ opakuje a ja prikyvujem, že viem, viem, že je delová gula a má sily za desiatich, že si myslí, že tento priestor

patrí práve teraz iba jej a všetci ostatní by si mali vybrať iné trampolíny, že dievča sa pravdepodobne išlo vyžalovať rodičom alebo obsluhu, ale nehovorím nič. Ticho je niekedy lepšie.

Nechám ju, aby sa vydýchala, aby nabrala stratenú rovnováhu, a potom ju presvedčím, nech vylezie von. Sľúbim jej dva kopčeky zmrzliny. Jahodovú a punčovú. Má ich rada. Prichuťte aj číslo dva. Jedna by bola málo, tri už príliš. Vníma to tak takmer vo všetkom. Z nejakého divného dôvodu jej toto párne prvočíсло prirástlo k srdcu.

Zamestnám ju obúvaním a zatiaľ očami hľadám dievča, ale už ho nenájdem. Aréna je, našťastie, takmer prázdna, no odolávať aj tým pár nevlúdnyim pohľadom nie je práve príjemné. Tvárim sa, že ich nevidím, že ma nezaujímajú ani jeden z nich, a počítam. Do desať, pätnásť, dvadsať. Naučila som sa to pri sestre, keď sme často po večeroch ráтали, aby vedela zaspáť. Už vtedy som si uvedomila, že táto jednoduchá úloha dokáže upokojiť a odpútať myseľ.

Keď vyjdeme z arény, je už tma. Uháňajúce autá po prilahlej ceste sú ako nekonečný svetelný had, je ťažké prebehnúť po medzi ne na druhú stranu. Trúbia na nás, keď sa Mia zastaví na priechode a začne mávať. Musím ju nasilu ťahať preč.

Vo vrecku mi vibruje mobil, viem, že volá mama alebo otec, ale zanovito ho ignorujem. Chcem byť s Miou ešte aspoň chvíľu sama, aspoň tento večer nech patrí len nám. Aj navzdory všetkým útrapám je parádny. Keď sa, ako teraz, usmieva a teší spôsobom jej vlastným, keď si ťapká voľnou rukou rytmicky po stehne, krok má svižný, hoci stále nemotorný, a pre zmenu na druhej strane ulice ťahá ona mňa, vtedy je všetko v poriadku. Nevie, kam ideme. Je mi to jedno. Nechala by som sa odvieť aj na kraj sveta pre trochu jej radosti a pri každej myšlienke, že mi ju už čoskoro vezmú, mi bolestivo zovrie žalúdok.

Pre mamu som príliš divoká, príliš nezodpovedná, príliš veľká rebelka. Všetkého príliš. Čierna ovca rodiny, ktorá neakceptuje pravidlá. Ako málo o mne vie! Pravidiel mám predsa plnú hlavu.

Pravidlo robiť sestru šťastnou.

Pravidlo nedať sa. Nedať sa, keď rýpu, keď odsudzujú, keď sme v nepráve.

Pravidlo pravej ruky. Je silnejšia ako ľavá. Keď ňou zovriem sestru v afekte, mám väčšiu šancu zvládnuť to.

Pravidlo odpustiť. V tom zatiaľ zlyhávam.

Mama je presvedčená, že patrí do internátu, že by som sa nezvládla postarať sama o seba a neskončila v ústave pre neprispôsobivých mladistvých, a ja už nemám chuť ju presviedčať, lebo by to aj tak nemalo cenu.

Po dnešku u nej určite skončím na celej čiare. Nenechá ma ani uvariť čaj.

Na protest natáham čas až do začiatku sestrinho obľúbeného seriálu. Ten musí vidieť za každú cenu.

Túlame sa tmavými ulicami, kúpime si zmrzlinu, lížeme ju na tráve športového areálu a načúvame vŕzganiu tenisiek a buchotu lopty o zem na neďalekom basketbalovom ihrisku, rytmickému a nie príliš silnému na to, aby ju vyrušil.

Život je občas fajn. Aj napriek tomu, čo bolo a čo bude. Je fajn tu a teraz. So sestrou, ktorej ešte nik nepovedal, že sa o pár dní sťahuje.